

El 52% i el 1r d'octubre 5 anys després

written by Llorenç Prats | 30 de setembre de 2022

Encara ara, hom es pregunta què va fallar i com és que encara no avancem tot i que hi som. Sobre això, en un debat de l'ANC-Lleida, el vicepresident de l'Assemblea, Jordi Pessarrodona, va apuntar algunes claus.

Per aquest popular activista el problema resideix en “cedir el 100% de la gestió als polítics” àdhuc els que fan la política des de les entitats civils, per encàrrec o sense voler-ho. De fet, apunta que el 2017, el president de l'Assemblea d'aleshores va donar instruccions clares i precises d'abandonar les urnes i lliurar-les així que apareguessin els cossos policials. Per sort, ens recorda, i tots ho recordem, la gent, el poble, no va creure i va desobeir “els seus”.

El 2017, segons Jordi Pessarrodona, l'Assemblea era “la garant de què els col·legis electorals” funcionessin, en un estil “pur i quadrat, del qual no es podia sortir perquè s'havia decidit així des del Secretariat Nacional” d'aleshores, dirigit per Jordi Sànchez, ara exsecretari general de JxCat. Per aquest polític professional, el referèndum d'autodeterminació havia de servir per fer una foto “amb tothom amb les butlletes enlaire si venia la policia nacional o la guàrdia civil”.

Els fets, tanmateix, van ser uns altres ben diferents. En general, ningú es va arronsar. “Quan els veiem venir (als espanyols uniformats), sense estar preparats, ens vàrem agrupar per aguantar”. “Ens vàrem plantar allà davant i vàrem resistir”. Primer a Sant Julià de Ramis. Després, tot seguit, a Sant Joan de Vilatorrada, el seu municipi. Explica que estaven advertits de l'atac però això no els va espantar.

L'efecte mimètic de les imatges de resistència d'aquestes dues poblacions es va escampar per tot el país a gran velocitat. Els catalans assumien el poder i se sabien nació. "Vàrem desobeir el que ens manaven (els nostres) tot i no estar-ne preparats". I es va votar, sense "tenir ni idea del que era la resistència pacífica".

La paradoxa, segons explica, es tornava a produir. La mateixa que el 20 de setembre, també el 3 d'octubre. (Els nostres) "ens van dir que marxéssim cap a casa i ho vàrem fer". Tot pensant "que ja ho faran ells (els polítics i dirigents) perquè saben el que fan" o "com que som obedients (als nostres) ens diuen que ja ho anirem fent".

Segons Jordi Pessarrodona, cinc anys després, "ja n'hem après". Diu que ara no marxaríem ni faríem cas al que ens indiquessin "els nostres". Ara, exposa que "ens quedariem fins que faci falta". I conclou que "no podem confiar mai més la gestió de culminar la independència als (nostres) polítics". Per això, cal "romandre activats i pressionant des del carrer" als partits, doncs ja veiem que "si poden que dia passa, any que empeny" a fi de no fer res i concretar encara menys.

El Primer d'Octubre "no s'hi va posar tot un poble" per tan minsos resultats. És inconcebible, emfasitza aquest activista. La llavor de la primera consulta popular referendària del 2009 va créixer tot i que semblava insignificant. El 2022 podem dir que un dia qualsevol, un no res descabdellarà la independència i Catalunya defensarà la seva llibertat.